

Vänsterpress om Irak – juli 2014

Under slutet av juni kunde Isis (Islamiska staten i Irak och Levanten) inregistrera stora framgångar i Irak. Dess framryckning har nu stoppat upp. Man inriktar sig på att konsolidera sina erövringar och har utropat grundandet av **Islamiska staten** i de områden som står under dess kontroll. Denna lugnare, mindre spektakulära fas förklarar också att den svenska vänsterpressen inte har skrivit särskilt mycket om Irak (och Syrien) under denna period. Samtidigt så är det uppenbart bara lugnet inför en ny storm som håller på att ta form.

Under tiden har en annan varböld i denna plågade region hamnat i fokus: Israel och palestinafrågan. I sin strävan att krossa Hamas tillgriper Israel massiva flygbombningar och förbereder en markinvasion – de civila förlusterna för befolkningen i Gaza bryr man sig mindre om. Med sin politik håller den israeliska regimen ytterligare bränsle på konflikten med arabvärlden och ger på så sätt sitt bidrag till att stärka de extremistiska islamistiska grupperna, såsom Isis. Och om Isis försöker dra in Jordanien i sin sfär (vilket Isis själv aviserat), ja då kommer Israel säkert att ingripa även där. Men den som lever får se och Gaza-frågan får vi återkomma till.

Föreliggande artikelsamling innehåller bara 3 artiklar, vilket understryker det faktum att det inte skett några uppseendeväckande förändringar av läget under de senaste veckorna. Det vi ser nu är i stället omgrupperingar och uppladdningar inför nya konfrontationer. Därför är det viktigt att inte låta Irak (och hela Mellanöstern) förvinna ur synfältet. Tvärtom.

Tidigare artikelsamlingar om Irak: [Vänsterpress om Irak – juni 2014](#)

Se även: [ISIS vs. Shiamiliserna. Irak på randen av ett obarmhärtigt religiöst krig](#) av Patrick Cockburn.

Martin Fahlgren 13/7 2014

Innehåll

Avanti	1
<i>Inbördeskrig och svart reaktion i Irak: Imperialismens monster visar sig</i>	1
Offensiv	8
<i>Irak i sekteristiskt inbördeskrig</i>	8
<i>Protest mot terror i Irak</i>	10

Avanti

Inbördeskrig och svart reaktion i Irak: Imperialismens monster visar sig

Niklas Albin Svensson och Hamid Alizadeh

Avanti 2 juli 2014

Under tisdag 10 juni tog den fundamentalistiska islamistiska organisationen ISIS (Islamska Staten i Irak och Syrien) över Mosul, en av nyckelstäderna i norra Irak och fortsatte sedan söderut mot Bagdad och erövrade flera viktiga städer längs vägen. Hundratusentals har redan flytt, fruktandes för sina liv, under denna reaktionära grupps styre. Denna barbarismens vålnad som uppenbarar sig vid horisonten är det direkta resultatet av USA:s cyniska imperialism.

Tidigt under tisdagen avancerade islamistiska fundamentalister in från öknen och tog över Mosuls flygplats, dess Tv-stationer och guvernörens kontor. Tusentals fångar släpptes även fria då attackstyrkorna konsoliderade sina positioner i staden.

Den irakiska armén hade över 30 000 soldater i staden. Dessa trupper flydde dock bokstavligen utan strid och lämnade efter sig sina vapen och sin utrustning. Milisen spred sig på stadens boulevard och i dess byggnader. Från stadens banker har islamisterna enligt uppgift tagit 480 miljoner dollar i sedlar, och eftersom den irakiska armén upplöstes kom de även över utrustning, vapen, skyddsvästar, terrängfordon, artilleripjäser, fraktplan och blackhawk-helikoptrar värda miljontals dollar.

Åtminstone 500 000 människor påstås ha flytt från staden i rädsla för vad som komma skall. ISIS har redan tillkännagivit att strikta sharialagar kommer att tillämpas i området inom två dagar. Mosuls befolkning består av många olika nationaliteter som levt sida vid sida under generationer. Förutom den sunnimuslimska majoriteten bor även tusentals assyrier, kurder, turkmener, shabaker och armenier i området. De som inte är sunni väntar sig nu det värsta.

Förutom att vara en av Iraks största städer med upp emot två miljoner invånare, är Mosul en viktig ekonomisk knutpunkt. Erövringen av staden innebär en betydande styrkeförändring i det inbördeskrig som härjat i Syrien och som nu hotar hela regionen.

Efter övertagandet i Mosul lyckades islamisterna även inta Tikrit och den betydelsefulla staden Baiji, där det viktigaste oljeraffineriet i Irak ligger. Maktövertagandet i Baiji gick ännu lättare än i Mosul – polisens och de andra beväpnade styrkornas kapitulation ska enligt rapport ägt rum över ett telefonsamtal.

Den irakiska armén, som på pappret har 800 000 man (varav 300 000 är i aktiv tjänst), faller bokstavligen sönder vid åsynen av några få tusen islamister. De demoraliserade och svältande beväpnade styrkorna har inga avsikter att kämpa emot de välutrustade och målmedvetna krigarna i ISIS. The New York Times rapporterar följande från provinsen:

"Medan de irakiska regeringsstyrkorna kollapsade innan attacken, spekulerades det att de kan ha beordrats av sina befäl att ge upp utan strid. En lokal befälhavare i Saladinprovinsen, där Tikrit ligger, sa i en intervju i onsdags: 'Vi mottog telefonsamtal från högt uppsatta befäl som bad oss att ge upp. Jag ifrågasatte dem och de svarade 'detta är order'."

Denna offensiv har lämnat ett område som omfattar över halva Irak i islamisternas händer.

Barbari

ISIS har sina rötter i miliserna som utgjorde den irakiska grenen av al-Quaida. Fram tills nyligen var den en marginaliserad grupp inom islamiströrelsen, som betraktade den som för

extrem. Den blev ökad genom sina brutala och barbariska praktiker av korsfästning och halshuggning. Den var huvudsakligen isolerad till ökenlandskapen och klansamhällena i västra Irak, där upplösningen av den irakiska staten gav ISIS möjlighet att få fotfäste.

Gruppen utvecklade en metod av att angripa fångelser (totalt 24 fångelser har intagits) där dess medlemmar hölls för att kunna befria och rekrytera deras cellkamrater. Förra året attackerade den det okända Abu Ghurayb-fängelset och fritog 1 000 fångar. Den fritog även 2 400 fångar i Mosul nyligen, däribland vanliga ligister och mördare som ansluter sig till dem för en andel i krigsbytet. Sålunda har några av de mest ruttna elementen i det irakiska samhället – förutom de i regeringen förstås – införlivats i organisationen.

Under det gångna året har de försökt att intervensera mer och mer i det syriska inbördeskriget. Inledningsvis försökte de slå sig samman med al-Nusra-fronten, som är al-Quaidas officiella gren i Syrienkonflikten. Men eftersom de inte kunde enas om villkoren för denna sammanslutning splittrade sig gruppen ur. Genom sina extrema ställningstaganden kunde den få fäste bland de stridshärdade islamisterna som slogs i Syrien. Vissa uppskattningar, som visserligen tycks överdrivna, hävdar att upp emot hälften av al-Nusras kämpar gick över till ISIS, som var mer intresserade av att upprätta sitt kalifat över gränsen mellan Irak och Syrien än vad de var av att bekämpa Assad.

I Syrien gjorde sig organisationen ett namn som en särskilt depraverad och avskydd milis och etablerade sin makt i landsbygdsområdena vid gränsen mot Irak. Under året som passerat har de varit upptagna med att kriga mot andra upprorsmakare i landet, medan Assad lämnat deras aktiviteter utan åtgärd. Denna informella vapenvila hjälpte Assad att stärka sitt stöd på hemmaplan och sätta press på USA-imperialisterna, Israel och gulfstaterna. Ett skämt spreds bland journalister i Syrien att det säkraste stället att ta skydd från flygbombningar var ISIS högkvarter.

Detta tillät ISIS att konsolidera sitt grepp om en stor del av östra Syrien. Här lyckades organisationen ta kontroll över flera oljefält. Enligt en rapport så producerar en ISIS-kontrollerad oljebrunn söder om ar-Raqqah olja för upp emot 1,3 miljoner dollar per dag, medan andra oljefält i och omkring ar-Raqqah inbringar 500 000 dollar per dag. Gruppen finansieras också genom lösensummor från kidnappningar av lokalinvånare och utlänningar, däribland journalister, samt rån och plundring av erövrade territorium, vilket inkluderar arkeologiska utgrävningar och fabriker. Vidare så har ISIS tagit kontroll över spannmåls- och bomullsproduktionen i de östra regionerna och har länsat spannmålssilon, varav ett har rapporterats vara värt mer än 25 miljoner dollar.

Konflikten i Syrien har också möjliggjort för ISIS att komma över en stor vapenarsenal, både genom att ta över vapen efter strider och genom inköp från vapenförsäljare.

Under det gångna året har gruppen vuxit snabbt. Detta, kombinerat med de ökande inkomsterna, har tillåtit den att ta djärvare initiativ. Det är på denna basis som ISIS kunnat breda ut sig och samla energi. Från att ha kämpat mot Iraks armé i öknen och klanområdena har de nu flyttat in i städerna. Dess framgång kom som en överraskning, då det är en sak att ränna runt i det krigshärjade Syrien och en helt annan sak att slåss i Irak, med landets numeriskt överväldigande armé.

Den verkliga anledningen till att de kunde åstadkomma detta är den korrupta karaktären hos Nouri al-Malikis gangsterregim, som har piskat upp en sekteristisk konflikt under årtal. Hans gangstermetoder och den vittspridda korruptionen har alienerat lager på lager av befolkningen. Samtidigt är fattigdomen och arbetslösheten utbredd. Enligt Världsbanken lever 28 % av irakierna under fattigdomsstrecket. Vid händelse att landet skulle gå ner i en djup kris, såsom det gångna årets väpnade strider, uppskattar organisationen att denna siffra skulle

växa med 70 %. Tusentals familjer lever bokstavligen på sopor och bor på soptippar eller i slumområden.

För att avleda uppmärksamheten från den uppkomna situationen har Maliki särskilt riktat in sig på den sunnimuslimska befolkningen, vars representanter systematiskt avlägsnades från regeringen och statsapparaten. Många sunniledare försvann misstänkt eller mördades, och en våg av terror utlöstes av reaktionära shiamiliser som göddes av Maliki och hans allierade. Genom den numeriska och teknologiska överlägsenheten förstökte han pressa tillbaka sina sunnifiender med militär styrka.

Kriget mot ISIS har benämnts som "kriget mot terrorismen" och har använts för att angripa Malikis rivaler och även civila. Detta drev fler och fler i händerna på ISIS som föredrog de islamistiska reaktionärerna framför Malikis terror. I januari, när ISIS flyttade sina styrkor in i städerna, särskilt al-Falluja och al-Ramadi, behandlade Malikis regering dessa hela städer som fientliga krigszoner.

Regeringens handlande beredde vägen för fundamentalisterna att mobilisera fler ivriga unga människor. Månaderna av urskillingslöst bombardemang mot bostadsområden i al-Anbar-provinsen sporrade hämndlystnaden hos offrens familjer.

I februari startade en grupp människor en kampanj för försoning mellan regeringen och de lokala klanerna i al-Anbar. Trots att kampanjen hade brett stöd backade regeringen inte en tum. Detta tillförde bara nytt bränsle till elden. Regeringen saboterade nyligen medvetet parlamentsvalsprocessen i sunnimuslimska områden.

Allt detta innebar att regeringen tappade all legitimitet i Iraks sunnidominerade områden. Sålunda lyckades ISIS, vilken är den mest målmedvetna och organiserade kraften, med att ta initiativet och få kraft, inkorporera andra sunnimiliser, gamla höga tjänstemän från Saddam Husseins regim och armé, många klanledare och även det passiva eller aktiva stödet från stadspopulationerna. Detta är basen för ISIS offensiv.

Kurderna

Även i norr har Malikis fortsatta auktoritära handlande lyckats alienera befolkningen i den kurdiska autonoma regionen. Maliki har krävt lydnad av kurderna, som istället har balanserat mellan de irakiska och turkiska regeringarna. Faktum är att Irakiska Kurdistan under lång tid de facto varit en självständig stat. Under de senaste månaderna har kurderna rent av börjat exportera sin egen olja och kringgår centralmaktens inflytande. Samtidigt har regeringen blockerat ekonomiskt stöd till regionen som fanns inskrivet i budgeten. För bara några veckor sedan varnade den kurdiska regeringen centralregeringen om den annalkande attacken mot Mosul, men Maliki reagerade inte.

Kurderna har även sin egen militär, men på grund av sammanbrottet i relationen mellan dem och centralregeringen gjorde de lite eller inget för att hjälpa den mot ISIS i Mosul. Medan den irakiska armén befann sig i ett upplösningstillstånd har de kurdiska Peshmerge-soldaterna redan rört sig och konsoliderat sin kontroll över flera områden av Irakiska Kurdistan som officiellt inte ännu stod under den kurdiska regionala regeringens makt. Bland dessa finns den väldigt viktiga och oljerika staden Kirkuk. Nu sker oundvikligen sammanstötningar mellan islamisterna och de kurdiska styrkorna. Detta kommer dock att vara en betydligt större utmaning för ISIS än vad den irakiska armén varit.

En demoraliserad armé

Den hastighet som armén föll ihop med, förvånade även vissa islamister. Under de gångna dagarna har de tagit över åtminstone fem arméutposter och Mosuls flygplats. Den desperata irakiska militären drevs till att bomba sina egna baser för att förhindra att fler vapen skulle

falla i fiendehänder. Faktum är att de amerikanska imperialisterna har lagt ner 14 miljarder dollar på de irakiska säkerhetsstyrkorna för att förbereda dem på att övervaka landet efter att USA:s styrkor dragit sig tillbaka, och en del av dessa pengar faller nu i ISIS händer.

Den enorma investeringen i vapen står i fullständig kontrast till den kroniska underfinansieringen av armén i övrigt. Detta har lett till massivt utbredd desertering. Soldaterna går ofta hungriga och saknar grundläggande utrustning och ammunition. Amerikanska militärkommentatorer uppskattar att omkring 40-50 % av soldaterna redan deserterat. Innan trupperna upplöstes i Mosul förlorade armén redan uppskattningsvis 300 medlemmar om dagen till följd av desertering, död och skador.

ISIS taktik fram till nu har varit att rikta serier av våldsamma attacker mot sina mål, och snabbt dra sig tillbaka efteråt. Genom denna taktik har de siktat på att nöta ner arméns redan låga moral och samtidigt minimera sina egna förluster.

New York Times skrev:

"En före detta soldat som bara vill uppge sitt förnamn, Mohamed, eftersom desertering är olagligt, säger att han tjänstgjort i al-Ramadi och att hans kollegor började desertera för månader sedan när dödsfallen började stiga. 'Jag upplevde att jag kämpade mot arméer, inte en armé,' sa Mohamed, 24.

Milistrupperna kom i vågor och skickade in självmordsbombare när ammunitionen började sina. Mohamed sa att åtta av hans vänner dog och att han nästan gjorde det själv, när en vinggranat slog ner i hans Humvee. När milisen valde ut honom som måltavla för att mördas och tvingade honom att fly, var det nästan en lättnad.

'Jag är trött, ' sade han, 'Alla är trötta.'

Regeringen har tonat ned krisens omfattning, delvis genom att registrera soldater som 'saknade' snarare än desertörer. Tjänstemän skyllde även problemet på orelaterade problem – de sa exempelvis att soldater inte återvände efter permissionen, men bara för att vägarna som ledde till krigszonerna blivit osäkra."

Utöver det så är regimen universellt avskydd för sin korruption och brutalitet. Detta är varför en armé på 4-5 000 soldater kan besegra en mycket större armé. Ingen är beredd att riskera livet för Maliki. Många militärer, särskilt sunnimuslimer, ser ingen verklig skillnad mellan det ena gangstergängets styre eller det andras. Stora mängder avancerad militärutrustning kan inte släta över detta enkla faktum.

"Mission Accomplished"

Efter invasionen 2003 proklamerade George W. Bush stolt att uppdraget var slutfört. Nu kan vi dock se hur de högst förutsägbara konsekvenserna av USA-imperialismens klavertramp hotar att kasta hela regionen in i inbördeskrig.

Saddam Husseins regim var en grym diktatur, men den spelade en viktig roll ur de amerikanska imperialisternas synvinkel. Hans regim höll landet enat (med järnhand givetvis) och höll islamisterna i schack. Saddams omkullkastning och, framför allt, nedmonteringen av den irakiska statens styrkor av USA-imperialisterna, har fört alla nationella-, sekteristiska- och klankonflikter till ytan.

Snarare än att föra samman nationen, så baserade USA sin dominans i Irak på alla de rivaliteter och sekteristiska uppdelningar som fanns i landet. Det var en klassisk söndra-och-härskataktik, som förhindrade olika grupper från att enas mot USA:s närvaro.

Men genom att upplösa Saddams armé rubbade USA det militära jämviktsläget i hela regionen och satte israelerna och sauderna på kollisionskurs med Iran, som därtills hållits tillbaka av Saddams trupper.

Medan iranierna ofrånkomligen blev dominerande i Irak, började gulfstaterna finansiera sunniislamistiska fundamentalistgrupper i hela regionen som en motvikt mot den iranska influensen. Det reaktionära kungahuset Saud satte dock igång en process de inte till fullo kunde kontrollera. Den pågående radikaliserings av den sunnimuslimska islamiströrelsen börjar nu bli ett direkt hot mot den saudiska regimen.

Ju längre USA stannade kvar, desto djupare blev spänningarna mellan sekterna. Ovanpå allt detta installerade de Maliki, som ledde en allt mer korrumpierad och sekteristisk regering. Redan från början var premiärminister Nouri al-Malikis installation en kompromiss mellan Iran och USA. Hans svaghet innebar dock att han endast kunde hålla sig kvar genom att fortsätta den sekteristiska uppdelningen av landet.

Nu har de begåvade besserwisserarna, som under det gångna decenniet försvarat Maliki och Irakkriget, börjat beskylla honom för röran. Givetvis är Maliki en särskilt oduglig gangster i en regim av gangstrar. Men det är just invasionen och ockupationen av Irak som tvingade USA-imperialisterna att stötta sådana människor. Han är verkligen en varelse som liknar Karzai i Afghanistan mycket. Och denna reaktionära skapelse har blivit allas problem, men de inser att de genom att avsätta honom kommer stå inför ett ännu värre scenario. Hans parti, trots att det är överlägset störst i parlamentet, fick bara 92 av 328 platser, medan det näst största partiet fick 34. Detta visar i vilken utsträckning landet har splittrats.

Den pågående tragedin är ett direkt resultat av detta. Det dumdristiga lekandet med sekteristisk politik som introducerades av USA-imperialisterna utvecklades bara till sin logiska slutsats av Maliki. Resultatet är vad vi ser idag, början på Iraks sammanbrott och den fullständiga upplösningen av dess regim, som igår (den 12/6) inte ens kunde samla det tillräckliga antalet röster för att utlysa katastroftillstånd.

ISIS – en imperialismens skapelse

Likt en tjur i en porslinsaffär, har USA-imperialisterna förstört allt de rört vid. Varje drag som den amerikanska administrationen gör, verkar vara fel. De avlägsnade Saddam Hussein för att få till ett mer lätthanterligt Irak, men fick utkämpa ett dyrt och impopulärt inbördeskrig istället. Al-Qaida fick fotfäste i ett land där de tidigare varit utestängda.

Sedan, efter den arabiska våren, försökte de avsätta både Gaddafi och Assad. De lutade sig mot sina vänner i Saudiarabien och Qatar för att få en del av smutsgöran avklarad. Snart ställdes de dock inför Islamister beväpnade med qatariska vapen och pengar som spillde över från Libyen till Mali.

De amerikanska imperialisterna, som inte lärt sig ett dyft av erfarenheterna från Afghanistan, försökte luta sig mot islamisterna i Syrien, där de var de mest pålitliga trupperna de kunde räkna med, i kriget som Assad höll på att vinna. Det är ett faktum att den amerikanska administrationen och CIA, indirekt men medvetet, stödde grupper med kopplingar till al-Qaida i Syrien och har underlättat deras förflyttningar i regionen. ISIS gav endast dessa soldater ett hem efter att de blivit radikaliserade av inbördeskrigets helvete.

Detta var en av anledningarna till varför USA backade från sin bombningskampanj i augusti förra året. Nu har islamisterna etablerat fästen i Libyen, Syrien och Irak, medan de tidigare var begränsade i huvudsak till Afghanistan och Pakistan. Verkligen "Mission accomplished"!

Nu när de väl insåg det som blivit uppenbart för hela världen – det vill säga vilken hopplös röra de försatt sig i – har USA-administrationen under det gångna året satt sig i en de facto men outtalad allians med iranierna och Assad i frågan om att kuva islamisterna som nu dominerar anti-Assad-sidan i inbördeskriget. Det är dock osäkert huruvida CIA själva har följt denna linje, eller om de har fortsatt med att stötta islamisterna.

Samma sak kan sägas om den turkiska härskandeklassen som sedan början av det syriska inbördeskriget har satsat allt på Assadregimens fall. Det verkar som om Erdogan inte har någon som helst aning om vad han håller på med. Efter årtal av att husera tusentals oppositionskämpar och att blunda för deras sammansättning, som alltmer domineras av islamistiska fundamentalister, har Erdogans regim ställts inför ett allvarligt hot mot hela Turkiets stabilitet. ISIS har tagit omkring 80 turkiska medborgare som gisslan. Bland dessa finns tre barn och 28 lastbilschaufförer. Utan tvekan kommer detta inte att vara populärt i Turkiet, där Erdogans imperialistiska äventyr redan är en stor källa till missnöje. Bara nyligen förklarade landet att al-Nusrafronten är en terroristorganisation, men det kan vara för sent. Islamistiska enheter har redan utvecklat en ingående kunskap om landets porösa gränstrakter och deras närvaro kommer att kosta mycket för Turkiet.

Iranierna, å andra sidan, i allians med Bashar Assad, tillät ISIS att vandra fritt i östra Syrien som ett medel för att sätta press på väst och för att använda dem som fågelskrämmor mot den syriska befolkningen. Nu har dock hela regionen som de lagt anspråk på destabiliserats och de iranska försörjningsledningarna till Syrien och Libanon har effektivt blockerats, vilket tvingar dem att ta till mer arbetsamma och dyra åtgärder för att stötta sin ställföreträdare i Libanon och sin allierade i Syrien. Situationen hotar att dra in dem i inbördeskriget, vilket hotar att pågå i år.

ISIS är sålunda inget annat än resultatet av de samlade handlingarna av olika makter som spelar sitt spel. De gråter krokodiltårar idag, men har cyniskt använt sekterismen för att främja sina egna snäva intressen. De har skapat ett monster som hotar att destabilisera hela regionen. Nu är det enda de kan göra att ställa sig och blänga på varandra och inte veta vad de ska ta sig till.

Det finns ett ökande tryck på att USA ska intervensera än en gång, vilket är det sista som Obama vill ha. Det finns ingen lust i Washington och framför allt inte bland den amerikanska befolkningen för ännu ett kostsamt äventyr. Republikanerna kommer givetvis att hoppa upp och ner och kräva militär aktion, men sannolikt kommer administrationen att försöka att begränsa sin inblandning så mycket som möjligt.

Nu är strålkastarljuset på iranierna, den nya stigande makten i regionen. Det har redan rapporterats att det Iranska Revolutionära Gardet har mobiliserats och att trupper har samlats vid gränsen mot Irak. Det påstås att Iran ska gå in med marktrupper tillsammans med amerikanska bombattacker och drönare. Detta är fortsättningen på de senaste årens avspänning mellan USA och Iran.

USA har förargat sina allierade i Saudiarabien och Qatar, för att inte nämna Israel, genom sitt eviga vacklande. Istället har USA tvingats att lita mer och mer på Iran, som sedan Iraks fall har blivit den dominerande makten i området. Den överenskommelse som förhandlas med Iran är bara ett erkännande av ett faktum.

Iranierna måste kanske göra ett drag för att försvara sina intressen, men de tvekar inför att beträda samma kvicksand som låste USA i ett decennium och kostade dem 1 000 miljarder dollar. Det är uppenbart att det inte finns någon makt i Mellanöstern som kan hålla västra Irak mot dess vilja. Vidare skulle de sunnimuslimska irakierna antagligen inte välkomna de shiamuslimska invasionsstyrkorna från Iran. En militär offensiv från Irans och USA:s sida skulle bara spä på krisen.

Den turkiska regeringen har gett grönt ljus för sin armé att vidta åtgärder över gränserna, med ursikten att de vill frita turkiska gisslan. Men varken Turkiet eller Saudiarabien kan intervensera på ett avgörande sätt utan att orsaka en ännu värre oreda. Faktum är att varje aggressiv intervention bara skulle stärka ISIS. De har varit militärt underlägsna under den

största delen av sin existens, men det har varit de hänsynslösa attackerna från Maliki-klicken mot den sunnimuslimska befolkningen som pressat folket bakom dem.

Det är oklart vad som kommer att hända nu. Vad som är klart är att det moraliska och finansiella uppsving som ISIS fått kommer att stärka dem under den kommande perioden och tillåta dem att konsolidera sina styrkor. De närmar sig nu Bagdad norrifrån, med de kommer sannolikt att möta mer motiverat motstånd när de kommer närmare huvudstaden. Det är möjligt att de kommer att försöka att attackera och destabilisera centralregeringen, varpå de kommer att retirera och konsolidera sina positioner längre bort från huvudstaden.

Hur som helst så har Iraks disintegreringsprocess som nation accelererat dramatiskt. Klanområdena i väst kommer vara utom kontroll för centralregeringen och alla överenskommelser med dessa kommer att bli temporära. De kurdiska områdena kommer att agera mer och mer som ett självständigt land.

En sekteristisk uppdelning av landet kommer att leda till rensningar, pogromer, terroristattacker och ett blodigt söndertrasande krig mellan de olika etniska grupperna som utgör den irakiska befolkningen och som har levt tillsammans i fred under århundraden. Vad som en gång var civilisationens vagga slungas nu ner i barbari. Detta är resultatet av imperialisternas cyniska maktspel, som alltid utnyttjat etniska skiljelinjer för att främja sina egna giriga intressen.

På basis av avsaknaden av en självständig arbetarrörelse som kan bekämpa dem och det korrupta systemet, kunde ISIS få fotfäste i regionen genom att vila på de mest reaktionära elementen. Sålunda kommer lösningen till krisen i Irak, precis som i Syrien, under lång tid framöver att ligga utanför landets gränser. En revolutionär rörelse i något närliggande land, i vilken arbetarklassen måste spela den avgörande rollen, kan förändra situationen i Irak.

Den arabiska revolutionen visade potentialen för folkresningar i denna region. I Egypten har vi fått bevittna mobiliseringen av miljoner, vilket omkullkastade först Mubarak och sedan Mursi. I Turkiet såg vi fjolårets massmobilisering och mer nyligen massprotesterna efter dödsolyckan i gruvan i Soma. I Iran försåg den revolutionära rörelsen 2009 oss med en bild av vad som kommer i framtiden. Till och med i Saudiarabien hörs mullret från den massiva oppositionen.

I Irak, som i Syrien och Libyen, ser vi dock hur den svarta reaktionen reser sitt fula tryne. Massorna villinte ha reaktionära islamistiskt fundamentalistiska styrkor vid makten. Det är enbart kapitalismens fullständiga misslyckande med att erbjuda en lösning till de arbetande massornas brinnande problem, som har öppnat vägen för dessa element att bygga en bas.

Den enda klass som kan visa vägen ut och erbjuda verkliga lösningar i Mellanöstern är arbetarklassen. De olika nationella borgarklasserna i regionen är genomruttna. De måste störtas. Kapitalismens och imperialismens ruttighet i Irak är orsaken till det rådande dödläget. Fullständigt barbari är allt de har att erbjuda. Endast genom att avlägsna dem och deras ruttna system en gång för alla, kan en civiliserad existens säkras till majoritetens fördel.

Översättning av *Johan Nystedt*

Offensiv

Irak i sektaristiskt inbördeskrig

Ammar Khorshed

Offensiv 4/7 2014

Isis skördar militära framgångar i Irak och har utropat ett islamistiskt kalifat i regionen.

Jihadmilisen Islamiska staten i Irak och Levanten (Isis) skördar militära framgångar i Irak och utropade nyligen ett ”muslimskt kalifat”. Irak har slungats in i det intensivaste kaoset sedan den USA-ledda invasionen 2003. Nuri al-Malikis korrupta regering tappar greppet i allt fler delar av landet, samtidigt som sektaristiska sunni- och shiamiliser mobiliserar sina styrkor i vad som närmast kan betecknas som ett fullskaligt inbördeskrig.

Den jihadistiska sunnimilisen Islamiska staten i Irak och Levanten (Isis) fortsätter sin militära framryckning och utropade i lördags sina erövrade territorier till ”kalifatet”. Samtidigt triumferade milisen genom att byta namn till den Islamiska staten samt krävde uppslutning från samtliga sunnirebellgrupper i regionen.

Utöver sina egna trupper, har Isis även fått uppbackning av ett antal sunnimiliser och har även lyckats skaffa sig tunga vapen, som övergavs när den irakiska armén lämnade sina posteringar för att fly undan Isis framfart.

Isis kontroll över landets näst största stad Mosul har möjliggjort en plundring av stadens banker för att finansiera milisen, samtidigt som de har kunnat plundra, beskatta och utpressa civila samt sälja av oljan i de erövrade områdena i grannlandet Syrien.

Det är nämligen ur inbördeskriget i Syrien som Isis har vuxit till en maktfaktor och det är också via kriget mot Syriens diktator Bashar al-Assad som milisen har finansierats av stenrika islamister i Saudiarabien, Qatar och framför allt Kuwait. Detta enligt al-Jazeera den 24 juni, som konstaterar att Isis därmed har blivit ”världens rikaste terroristgrupp”.

Utöver omfattande valfusk i våras, fortsätter den irakiska regimens kompromisslösa hållning gentemot landets minoriteter. Premiärminister Nuri al-Maliki har kategoriskt avfärdat

påtryckningarna om formandet av en så kallad ”nationell försoningsregering” med politiska representanter från alla etnisk-religiösa befolkningsgrupper.

Den irakiska arméns urskillningslösa operationer i Anbarprovinsen och på andra håll, med syftet att driva bort jihadistiska miliser och återupprätta statens kontroll över landet, har orsakad stor förödelse bland civila och provocerat fram en enorm vrede, främst bland den stora sunniminoriteten, mot den sekteristiska shiadominerade regeringen i Bagdad.

Nyligen inledde regeringen en omfattande militär operation, uppbackad av stridsvagnar och helikoptrar, för att återta Saddam Husseins gamla hemstad Tikrit ifrån Isis. Oundvikligen kommer många civila att dödas, skadas och tvingas att fly staden.

Det är vreden mot regeringens korruption, diskriminering och blodiga militära operationer, som den extrema jihadistiska rörelsen Isis har kunnat exploatera för att avancera i Irak. Delvis som en följd av den nationella arméns kollaps i de områden som Isis har ryckt fram och hotet om att Bagdad står på tur, har 20 000 shiitiska milismän kommenderats ut på Bagdads gator under ledning av sekteristiska religiösa ledare, som till exempel Muqtada al-Sadr. Det finns även tecken på att de i viss omfattning är uppbackade av iranska styrkor.

USA spelar fredsmäklare inför gallerierna när de uppmanar al-Maliki att forma en samlingsregering tillsammans med representanter för minoriteterna. I själva verket handlar det om imperialismens desperata försök att rädda ett USA-vänligt styre i landet och motverka ökat iranskt inflytande i regionen.

Det är inte osannolikt att USA kan komma att överge al-Malikis regim inom en snar framtid, då den i det närmaste har förbrukat sina möjligheter att kontrollera landet. Men detta kräver att USA finner en pålitlig allierad, som kan ta makten i stället.

Att Obamaadministrationen öppnade för möjligheten att ingripa militärt med flyg- eller drönarbombningar är ett allvarligt hot, som skulle förvärra situationen ytterligare. Ett ingripande från USA skulle i praktiken bli ett försvar av den djupt impopulära och korrupta al-Malikiregimen. Eftersom Isis styrkor är baserade i städerna skulle bombningar riktade mot milisen även skörda många civila liv.

Den otroligt allvarliga situationen i Irak har sin bakgrund i imperialismens krig och ockupation och förvärras ytterligare av det brutala kriget i Syrien vari Isis samlar sina krafter. Det var imperialistmakternas splittringspolitik, med syftet att avstyra protesterna mot ockupationen 2003 och framåt, som triggade igång de sekteristiska konflikter som idag leder in i ett förödande inbördeskrig.

Det irakiska politiska etablissemanget är helt beroende av att piska upp sekteristiska motsättningar för att kunna mobilisera ett tillräckligt stöd i valen samt för att avleda missnöjet med deras politik, som konsekvent berikar ett fåtal på bekostnad av ett helt samhälle i förfall. Varken al-Maliki eller någon av de andra ledande sekteristiska politikerna och miliserna har en väg att erbjuda för Iraks arbetare och fattiga.

Bara genom uppbyggandet av en arbetarrörelse med ett socialistiskt program, som kan utmana och omkullkasta kapitalismens och imperialismens representanter, kan de sekteristiska motsättningarna överbryggas. På sikt är det bara en socialistisk federation i Mellanöstern som kan garantera fred samt utrota massfattigdomen och de sociala orättvisorna i regionen.

Protest mot terror i Irak

Jeff Skinner

Offensiv 5/7 2014

Ungefär 60 irakiska aktivister samlades lördagen den 28 juni på Mynttorget i Stockholm, för att protestera mot det sekteristiska våldet i Irak.

Flera tal hölls mot Isis och andra grupper, som använder terror för att etablera en fundamentalistisk islamistisk stat i regionen. Enligt ett uttalande från Demokratiska irakiska rörelsen i Stockholm, demonstrations samordnare, kräver gruppen bland annat ”ett nationellt möte där alla politiska partier deltar [...] med överinseende av Förenta Staterna” och stöd för den irakiska armén ”till att bestrida terroristerna på ett bättre sätt”.

Men det är USA:s krig i Irak och efterföljande inbördeskrig som har bäddat för terrorismen och den religiösa sekterismen.

– Vi tror inte att USA kommer att göra någonting. De har redan gjort det som de har gjort och förstört landet, sa Sahira Salma från Irakiska kommunistpartiet till Offensiv. Det är en återvändsgränd att låta avskyn mot vad som nu sker i Irak och Syrien resultera i rop på ingripanden från imperialismen. USA är skyldiga miljarder i krigsskadestånd till Irak. Dessa pengar borde utkrävas, utan villkor eller restriktioner för det irakiska folket, för att återbygga landet.

Det krävs ett oberoende från imperialismen och stormaktsintressen för att skapa möjligheter till att bygga en kämpande arbetarrörelse i Irak.
